

[Morten Lange.]

Det har ulemper, det har vanskeligheder, det rejser problemer af utrolig størrelse, men på den anden side: det er altså nok sidste gang. Men den gruppe lader man lige så stille være; den går altså over en bestemt grænse, som ministeren har fundet ud af, og følgelig ofrer man ingen råd på den. Jeg kan hverken se det fornuftige eller det principfaste i det; det er simpelt hen en af denne her slags matematiske slutninger, man kan komme til, når man sidder og laver statistik i et ministerium, hvor man jo ikke har nogen forpligtigtelse til at tælle mennesker.

Disse mærkelige paragraffer om, at man kan få sit svangerskab afbrudt, hvis man har 4 børn, hvis man har født dem selv, hvis de bor hjemme, og hvis de alle sammen er under 18 år, skal altså sammenlignes med 38 års grænsen. Jeg gad vide, om der overhovedet findes mennesker, som har 4 børn, der bor hjemme og er under 18 år, og hvor moderen ikke selv er 38 år; det bliver meget svært at finde frem til dem — hvis der skulle være en enkelt, som også havde et barn over 18 år, som boede hjemme, må det selvfølgelig ikke tælle med. Er der sådan nogle i Danmark? Hvis ministeren kunne have præsenteret et par eksempler for os, havde der været lidt mere kød på det. Det viser dette regeringsforhandlingsystem; man har siddet og snakket om 3 børn og 4 børn, om, at de skal bo hjemme osv., og til sidst har man fået fyldt så meget på, at loven simpelt hen bliver urimelig. Man fastsætter nogle kriterier, der i den grad er fortænkte, at der hverken kan være principper eller etik eller holdning eller noget som helst andet i det; det er bare en akkumulering af kompromiser.

Den eneste årsag, som man ikke efter dette lovforslag helt klart og tydeligt kan benytte, er den eneste, som jeg anser for at være helt grundlæggende. Hvis en kvinde, efter at være blevet besvangret, af den ene eller den anden for hende gode grund finder ud af, at et svangerskab gennemført med den pågældende fader for hende er en hel urimelighed, så er det en god årsag, og det er en helt rimelig løsning i så fald at søge sit svangerskab afbrudt. Men det kan man ikke efter dette lovforslag; man finder på alle mulige skohornskriterier; men ikke på noget som helst, der lægger ansvaret hos den en-

kelte, ikke noget som helst, som gør det til en personlig afgørelse. Det er udelukkende sådan, at man siger til kvinderne: hvis I kan opfylde en hel række mærkelige betingelser, som vi har fundet ud af, så vil samfundet tage ansvaret for jer, så vil vi give jer lov, så vil vi befri jer for ansvaret, og ellers kan I altså ikke. Det er denne mærkelige principløse og efter min mening hykleriske ende, man er kommet til.

Der er et klart katolsk standpunkt, der er til at forstå. Det er etisk afklaret; man kan lide eller ikke lide det, men det er klart. Der var til nød klarhed i den medicinske indikation. Men nu har man fyldt alle tænkelige indikationer på simpelt hen for at forlade den sidste rest af et etisk princip i denne lovgivning uden at erstatte det med det, som må være det klare alternativ, nemlig at den pågældende kvinde — i samråd med hvem hun nu måtte kende — må tage en afgørelse; så vil man støtte hende, så vil man hjælpe hende så godt, som man nu kan få den sociale lovgivning rigget til; men det er ikke nok, det er ikke det alene; det drejer sig om. Jeg mener faktisk, at det alternativ, vi har lagt frem i vort ændringsforslag, både etisk og praktisk er en langt klarere og rigtigere løsning end den, ministeriet, regeringen og folketingets flertal her har budt os.

Jeg har bemærket, at vi selvfølgelig heller ikke i denne forbindelse skal undgå lidt skrækpropaganda. Jeg hørte fru Lis Møller komme med en opskrift i retning af, at inden sligt kunne tilstedes, burde man aflægge besøg på en eller anden operationsstue, og jeg hørte i går aftes i radioen hr. Johan Nielsen fortælle, hvorledes man på lignende usmagelig vis skulle vænne folk af med at søge abort. Det forekommer mig, at den form for propaganda — det hedder vist Greulpropaganda i et sprog, som var aktuelt engang — skulle vi holde ude af denne debat; jeg synes bestemt ikke, det løfter den.

I øvrigt skal jeg ikke forlænge debatten meget; sagen har været diskuteret her i folketinget på vor foranledning adskillige gange. Der er denne gang udsigt til, at en betydelig del af folketingets medlemmer vil stemme for en klarere lov, og jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at stadierne på livets vej ikke længere er så forfærdelig mange, for den løsning, som trænger sig på, vil vi i løbet af kort tid nå. Man kunne have ønsket